

Punkt z widokiem na ul. Kościuszki

Ulica T. Kościuszki (dawna Langgasse) od średniowiecza stanowi ważny trakt komunikacyjny, prowadząc od Starego Miasta w kierunku Elbląga, zaś od XIX wieku do 1945 roku nosiła numer 1 łącząc Berlin z Königsberg (ob. Kaliningrad). Po II wojnie światowej do czasów budowy Al. Rodła, ul. Kościuszki łączyła nowy most nadnogacki z drogą na Elbląg. Od końca XIX wieku rozpoczęła się budowa gęstej zabudowy ulicy. Powstawały reprezentacyjne kamienice czynszowe, wille znanych przedsiębiorców, obiekty hotelowe czy przedsiębiorstwa.

Pod numerem 1 powstał w XIX wieku Hotel „König von Preussen”. Był obiektem o najwyższym standardzie. Dysponował 44 pokojami z łazienkami i salą bankietową dla 150 osób. Przy okrągłym stole w Czerwonym Pokoju jadały obiady znane osobistości: konserwatorzy zamku Conrad Steinbrecht i Bernhard Schmid, radca budowlany Karl Hauke, grafik Hugo Ulbricht, dowództwo miejscowego garnizonu czy landraci. W 1968 roku w miejscu dawnego hotelu PSS Społem otworzyło Spółdzielczy Dom Handlowy „JURAND”.

Pod numerem 5 znajduje się wybudowana na początku XX wieku kamienica Karla Kleina – mistrza budowlanego. Po wojnie na parterze działała słynna drogeria „Pod lwem”.

Nie można zapomnieć, że pod numerami 13-14 znajdował się duży zakład Maxa Baehra. Słynna rzeźnia Baehra istniała w tym miejscu od 1910 roku. W sierpniu 1927 roku wyburzono stary budynek, by już 29 listopada następnego roku wprowadzić się do nowej. Na parterze znajdował się przestronny sklep z wielkimi witrynami, wyposażony był w nowoczesne wentylatory i lądy chłodnicze. Zakład zatrudniał 50 osób, z czego 28 mieszkało na miejscu (na trzecim piętrze). Zakład w ciągu tygodnia przerabiał 200 świń, 20 krów, 100 cieląt, baranów i owiec. Po wojnie w miejscu rzeźni powstał słynny Dom Chleba. Obecnie w tym miejscu znajduje się galeria handlowa.

Zitzlaff-Ecke to słynna zabudowa narożna z ulicą Hindenburgstrasse (ob. Sikorskiego, a wcześniej VIII Plenum). Znajdował się tu wielki dom towarowy Reinholda Zitzlaffa, oferujący przede wszystkim artykuły spożywcze, alkohole i wyroby tytoniowe. Po II wojnie światowej obiekt (przekształcony) otrzymał nazwę WDT (Wiejski Dom Towarowy) prowadzony przez PZGS „Samopomoc Chłopska”. Rozebrany w 1983 roku.

Do dzisiaj przetrwał budynek należący do Alberta Rahna – dyrektora fabryki maszyn rolniczych. Willa pod numerem 33 stanowi ostatnią pamiątkę po zakładach Maschinenfabrik und Eisengiesserei A. Rahna założonych w 1877 roku. Był to największy tego typu zakład pomiędzy Elblągiem, Morągiem i Tczewem. Po śmierci założyciela firmę przejął syn Wilhelm. Biuro mieściło się przy tej samej ulicy lecz pod numerem 24. Od 1 czerwca 1945 roku w częściowo zniszczonych pomieszczeniach fabryki zaczęła funkcjonować Powiatowa Stacja Traktorów i Maszyn Rolniczych, zatrudniająca 110 osób. 1 stycznia 1958 roku na bazie PSTiMR powstały Malborskie Zakłady Przemysłu Maszynowego Leśnictwa „PEMAL”. Obecnie teren w rękach prywatnych z przeznaczeniem na budownictwo mieszkaniowe.

Większość mieszkańców Malborka kojarzy budynek dawnego hotelu Zbyszko z słynną restauracją Jagienka (nr 43). Jest to przedwojenny budynek hotelu „Nordische Hof” należący do rodziny Plebuchów. Pierwotnie wznosił się tu hotel „Stadt Elbing”, zmodernizowany w 1924 roku, wówczas zmieniono również nazwę. Dotychczasowe elewacje z surowej cegły otynkowano, założono centralne ogrzewanie, do łazienek doprowadzono ciepłą wodę. W latach 1927-28 przeprowadzono kolejny remont, hotel przekształcono w budowlę dwunastoosiową z ryzalitem i użytkowym poddaszem, zdolnym przyjąć 51 osób. Goście mieli również do dyspozycji 11 garaży oraz stację paliw Shella.

Na rogu z ulicą Warecką stoi okazała willa należąca pierwotnie do rodziny Arnolda Flatauera – zarządzającego malborskimi domami handlowymi M. Conitzer & Söhne. Po jego emigracji do Brazylii mieściło się tu Powiatowe Kierownictwo NSDAP, a po wojnie siedziba PZPR, następnie Dom Nauczyciela z biblioteką pedagogiczną. Od 2018 roku w budynku znajduje się Muzeum Miasta Malborka.

Na obecnym parkingu znajdował się przedwojenny hotel „Weisses Lamm”, słynący z wybornej kuchni, markowych win, piw monachijskich. Mógł pomieścić 20 osób. Do dyspozycji gości przygotowano kręgielnię oraz 3 garaże. Po wojnie siedziba Milicji Obywatelskiej.

Tuż obok do 2008 roku znajdował się dawny budynek kina Capitol, wybudowany w 1933 roku przez Wilhelma Kollmera (Kollekowskiego). Przedwojenny budynek taką rozrywkową funkcję pełnił od czasów niemieckich do lat 90. ubiegłego wieku. Następnie mieściła się w nim dyskoteka Ekwador, aż wreszcie stał pusty i w końcu został wyburzony.